

**ДВОР
ОТ
СРЕБЪРНИ
ПЛАМЪЦИ**

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *A Court of Silver Flames*

Copyright © Sarah J. Maas, 2021

Map copyright © Virginia Allyn, 2019

This translation of *A Court of Silver Flames* is published by EGMONT BULGARIA Publishing House by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджијева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2521-3

Петите ѝ разплискваха ледената черна вода.

Ледена не от зимния мраз, нито от парещия допир на истински лед, а от нещо по-студено. По-дълбоко.

Студът в пространството между звездите, студът от свят, съществувал преди светлината.

Студът на ада – истинския ад, осъзна тя, докато се мяташе и риташе в напразни опити да се изтръгне от силните ръце, които щяха да я вкарат в Котела.

Истинския ад, защото Илейн лежеше на пода, а червенокосият едноок елф стоеше над нея. Защото от подгизналата ѝ златистокестенява коса стърчаха заострени уши и светлата ѝ кожа излъчваше онова сияние на безсмъртните.

Истинския ад, по-страшен от мастилениите дълбини, над които висеше.

Потопи я, нареди кралят с каменно лице.

И този глас, гласът на елфа, който бе причинил това на Илейн...

Знаеше, че ще я хвърлят в Котела. Че ще загуби битката.

Знаеше, че никой няма да я спаси – нито ридаещата Фейра, нито вързаният ѝ предишен любовник, нито съ-

крушеният ѝ нов другар. Нито Касиан, който кървеше на пода и още опитваше да се надигне на треперещи ръце.

Кралят, той беше направил всичко това. На Илейн. На Касиан.

И на нея.

Ледената вода ужили стъпалата ѝ.

Ужили ги с отрова, със смърт, толкова крайна, че всяка частица от нея изрева гневно.

Щяха да я пуснат вътре, но нямаше да им се даде лесно. Нямаше да сведе глава пред елфическия крал.

Водата вкопчи призрачни ръце в глезените ѝ и сякаш я задърпа надолу.

Тя се загърчи, изтръгвайки едната си ръка от стража, който я държеше.

И посочи краля с пръст.

Водата я теглеше *надолу надолу надолу...*

Но Неста Арчерън продължаваше да сочи с пръст краля на Хиберн.

Обещание за смъртно възмездие. Сякаш го бележеше.

Нечии ръце я тикнаха в отворените нокти на водата.

И Неста Арчерън се изсмя на страха, пропълзял в очите на краля. След миг водата я погълна цялата.

В началото

и в края

цареше Мрак

и нищо друго.

Не чувстваше студа, потъвайки в морето от чернота без дъно, без хоризонт, без повърхност.

Но усети изгарящата болка.

Безсмъртието не беше спокойна младост.

Беше огън.

Изливаше се като разтопена руда във вените ѝ, кара-

ше човешката ѝ кръв да изкипи, да се изпари, превръща-
ше крехките ѝ кости в млада стомана.

Когато агонията заразира същността ѝ и тя отвори
уста да изпищи, не излезе звук. На това място нямаше
нищо друго, освен мрак, болка и мощ...

Но нямаше да се даде лесно.

Щеше да ги накара да си платят. Всичките до един.

И започваше с този Котел.

Започваше *сега*.

Впи нокти и зъби в тъмнината. Заразира я, заразкъс-
ва я на парчета.

Черната вечност наоколо затрепери. Загърчи се
яростно.

Опита да се отдръпне и Неста ѝ се изсмя. Исмя се с
уста, пълна със суровата мощ, която откъсна от мрака,
исмя се заради шепите вечност, които блъсна в сърцето
си, във вените си.

Котелът се замята като птиче, попаднало в лапите на
котка. Тя не отпусна хватката си.

Колкото той беше откраднал от нея, от Илейн, толко-
ва щеше да му отнеме и тя.

Неста и Котела се усукаха в едно и запотъваха към
дълбините на черното небитие, горейки в мрака като но-
вородена звезда.

ПЪРВА ЧАСТ

ПИТОМКА

ГЛАВА 1

Касиан вдигна юмрук към зелената врата в сумрачния коридор – и се поколеба.

Беше покосил повече врагове, отколкото можеше да преброи и да си спомни, беше затъвал до колене в кръв по бойните полета, без да сваля меча си, бе взимал решения, коствали животите на добри воители, беше служил като генерал, като обикновен войник, като наемен убиец, а сега стоеше като вцепенен пред някаква си врата.

Страхуваше се.

Сградата на северния бряг на Сидра имаше нужда от преброядисване. И от нов под, ако съдеше по скърцащите греди под ботушите му, докато бе изкачвал стълбището. Но поне беше чисто. Атмосферата си оставаше потискаща по стандартите на Веларис, ала все пак в града нямаше нито един истински бедняшки квартал. Беше отсядал в много по-лоши места.

Въпреки това не разбираше защо Неста реши да живее тук. Ясно му беше защо не иска да се настани в Дома на Ветровете – намираше се твърде далеч от града, а тя не можеше да лети и да се ответря. Тоест, трябваше да се изкачва и да слиза по десет хиляди стъпала. Но

защо ѝ беше да живее в този коптор, при положение че градската къща си стоеше празна? След като приключи строежът на новото крайречно имение на Фейра и Рис, градската къща отвори врати за всичките им приятели, които имаха нужда или желание да отседнат в нея. Той знаеше, че Фейра ѝ е предложила стая там – а Неста ѝ е отказала.

Той огледа свъсено олющената зелена боя на вратата пред него. Нито звук не излизаше изпод пролуката под нея, достатъчно голяма, че и най-тлъстият плъх да се провере в стаята. В тесния коридор не се долавяше никакъв мирис.

Може би щеше да му провърви и да я няма у дома. Може би още спеше под бара в пивницата, където беше прекарала нощта. Но така май щеше да е по-зле, защото трябваше да я проследи дотам.

Отново вдигна юмрук и червеният му Сифон проблесна под древните кълба елфическа светлина по тавана.

Страхливец. Стегни се и си свърши работата.

Касиан почука.

Веднъж. Втори път.

Тишина.

Почти въздъхна от облекчение. Слава на проклетата Майка...

От другата страна на вратата се чуха отривисти премерени крачки. Всяка следваща звучеше по-ядосано от предходната.

Той сви плътно крилете си, изопна рамене и разтвори крака – традиционната бойна поза, заучена през дългите години на тренировки, която вече заемаше само по мускулна памет. Дори не се и замисли защо стъпките ѝ предизвикват такъв рефлекс у него.

На вратата имаше четири заключалки и изщракването на всяка от тях прозвуча като ритъма на военен барабан. Той преговори списъка с неща, които трябваше да ѝ каже, както го бе посъветвала Фейра да ги каже, но...

Дръжката се завъртя толкова рязко, че той се зачуди дали Неста не си е представила как му извива врата, после вратата се отвори със замах.

Неста Арчерън вече беше намръщена. Но поне стоеше пред него.

Изглеждаше потресаващо.

– Какво искаш?

Открехна вратата само педя.

Кога я беше виждал за последно? Миналия месец, на тържеството по случай края на лятото на онзи кораб в Сидра? Тогава не изглеждаше чак толкова зле. Но все пак никой не изглеждаше добре сутрин след цяла нощ даване в алкохол. Особено в...

– Седем часът сутринта е – изсъска тя, впивайки в него онзи сивкавосин поглед, който обикновено подклаждаше гнева му.

Беше с мъжка риза. Още по-лошо – беше само с мъжка риза.

Касиан опря ръка в касата на вратата и я удостои с половинчатата усмивка, която винаги я изправяше на нокти.

– Тежка нощ?

Тежка година по-скоро. Красивото ѝ лице беше бледо, много по-изпито, отколкото преди войната с Хиберн, устните ѝ изглеждаха безкръвни, а очите ѝ... Студени и пронизващи като зимно утро в планината.

Нищо в нея не излъчваше нито капка радост.

Тя понечи да затвори вратата върху ръката му.

Касиан пхна ботуш в пролуката, преди да е счупила пръстите му. Ноздрите ѝ се разшириха леко.

– Фейра те вика в къщата си.

– Коя от петте? – попита Неста, гледайки свъсено крака му между вратата и касата.

Той сдържа гневния си отговор. Не се намираха на бойното поле – и не ѝ беше противник. Задачата му беше да я заведе на определено място. И да се моли прекрасният дом, в който току-що се бяха нанесли Фейра и Рис, да не се превърне в руина.

– Новата.

– Защо сестра ми не дойде да ме покани лично?

Познаваше подозрителния блясък в очите ѝ, леката скованост в гърба ѝ. Дръпнатото ѝ поведение породило в него инстинктивна нужда да я притисне още, да провери какво ще се случи тогава.

След Зимното слънцестоене си бяха разменили малко думи. Повечето на корабното тържество миналия месец. И то какви.

Помести се.

Здрасти, Нес.

Помести се.

С удоволствие.

И толкова – при положение че месеци наред почти не я бе виждал.

Дори не можеше да си обясни защо изобщо е дошла на тържеството, особено знаейки, че ще е вързана часове с тях наред водата. Рядката ѝ поява вероятно се дължеше на Амрен, която имаше известно влияние върху нея. Но в края на вечерта Неста беше сред първите слезли от кораба, скръстила плътно ръце пред гърдите си, а Амрен остана в другия му край, почти разтреперана

от яд и възмущение.

Никой не попита какво се е случило помежду им, дори Фейра. Но веднага щом корабът стигна до брега, Неста почти избяга от него и оттогава не бе говорила с никого. До днес. До този разговор, който му се струваше най-дългият им още от битките срещу Хиберн.

– Фейра е Велика господарка – отвърна накрая Касиан. – Заета е да управлява Двора на Нощта.

Неста килна глава настрани и златистокестенявата ѝ коса се разля върху кокалестото ѝ рамо. При друга същият жест би изразявал умисленост. При нея обаче беше предупреждение от хищник, преценяващ жертвата си.

– И сестра ми – подхвана тя с онзи безизразен глас – настоява да се явя незабавно?

– Знаеше, че вероятно ще ти е нужно време да се освежиш, затова ще те очаква в девет.

Той зачака експлозията, докато Неста осмисляше думите му.

Накрая очите ѝ пламнаха.

– Смяташ, че ще ми трябват два часа да се приведа в представителен вид?

Той прие поканата да я огледа: дълги голи крака, елегантно извит ханш, тънка талия – прекалено тънка – и пищни, примамливи гърди, несъответстващи на новите щръкнали ъгли на тялото ѝ.

Върху друга жена тези прелестни гърди щяха да са достатъчна причина да започне да я ухажда още от пръв поглед. Но студеният огън в очите на Неста се бе оказал изкушение от съвсем различен вид.

А сега, откакто се бе превърнала във Върховна елфка, при това с вродена доминантност и агресия – и гаднярско отношение към околните, – я избягваше, доколкото

можеше. Особено заради случилото се по време на войната с Хиберн и след това. Повече от ясно му беше дала да разбере какво изпитва към него.

Накрая Касиан отговори:

– Смятам, че здрава храна, вана и нормални дрехи биха ти се отразили добре.

Неста врътна очи, но подръпна долния ръб на ризата.

Касиан добави:

– Изритай жалкото копеле отгук и се измий, а аз ще ти донеса чай.

Тя вдигна леко вежди.

Касиан вирна едното ъгълче на устата си в усмивка.

– Мислиш си, че не чувам как онзи в спалнята ти опитва да се облече безшумно и да се измъкне през прозореца?

Сякаш в отговор откъм спалнята ѝ долетя глухо тупване. Неста изсъска.

– Ще се върна след час да проверя как вървят нещата.

Когато говореше с този остър тон на войниците си, те не смееха да изпробват търпението му – веднага си спомняха, че са нужни цели седем Сифона да удържат огромната му магическа мощ. Но Неста не летеше с неговите легиони, не се сражаваше под негово командване и очевидно не я интересуваше, че е с петстотин години по-възрастен от нея и...

– Не си прави труда. Ще пристигна навреме.

Той се отблъсна от касата на вратата и отстъпи няколко крачки назад, разпервайки леко криле.

– Задачата ми е да те ескортирам от врата до врата.

Лицето ѝ се стегна.

– Иди да кацнеш на някой комин.

Той ѝ се поклонил театрално, не смееше да откъсне

очи от нея. Беше излязла от Котела с... дарби. Внушителни дарби – тъмни. Но никой не ги бе видял, нито усетил от онази последна битка с Хиберн, откакто Амрен разби Котела, а Фейра и Рис успяха да го скрепят. Илейн също не разкриваше пророческите си умения от онзи момент насам.

Но ако Неста още носеше във вените си онази сила, способна да унищожи цяло бойно поле... Касиан имаше достатъчно разсъдък да не провокира опасен хищник.

– Искаш ли мляко или лимон в чая си?

Тя затръшна вратата в лицето му.

И заключи всяка от четирите ключалки.

Касиан изсвирука под носа си, питайки се дали нещастникът в апартамента ѝ е успял да избяга през прозореца – най-вероятно от нея, – и тръгна по сумрачния коридор да си търси храна.

Днес щяха да са му нужни сили. Особено след като Неста научеше защо я вика сестра ѝ.

Неста Арчерън не знаеше името на елфа в апартамента ѝ.

Докато вървеше към спалнята, заобикаляйки купчини книги и дрехи, прерови замъглената си от вино памет, но си спомни само разпалените погледи в механата, мократа, гореща среща на устите им, потта по тялото ѝ, докато го яздеше, и удоволствието, примесено с алкохола, я запращаше в блажено забвение. Не и името му.

Елфът вече се беше провесил през прозореца – а Касиан несъмнено чакаше на улицата отдолу, за да стане свидетел на жалкото му бягство, – когато Неста влезе в

тъмната, тясна спалня. Леглото с месингови колони беше омачкано, чаршафите се въргаляха по скърцащия, неравен дървен под, а пукнатият прозорец се блъскаше в стената на провисналите си панти. Елфът се извъртя към нея.

Беше красив като повечето Върховни елфи. Малко слабичък за вкуса ѝ – направо момченце в сравнение с грамадата от мускули, изпълвала преди малко входа на апартамента ѝ. Като я видя, подскочи и забелязвайки какво е облякла, придоби болезнено изражение.

– Ъм... Това е...

Неста съблече ризата му и остана чисто гола. Очите му се разшириха, но мирисът на страха му не изчезна – не страх от нея, а от елфа, чийто глас бе чул на вратата. От мисълта коя е сестра ѝ. Кой е другарят на сестра ѝ. Кои са приятелите на сестра ѝ. Сякаш всичко това имаше някакво значение.

Как ли щеше да мирише страхът му, ако разбереше, че го е използвала, че е преспала с него, за да овладее енергията си? Да укроти мрака, който кипеше в нея, от както я потопиха в Котела. През последната година беше установила, че сексът, музиката и алкохолът помагат. Не напълно, но пречат на силата ѝ да изври. Макар че пак я усещаше да шурти през кръвта ѝ, да се увива стегнато около костите ѝ.

Хвърли му бялата риза.

– Вече може да използваш вратата.

Той нахлузи ризата презглава.

– А... Той още ли...

Погледът му постоянно се спираше на гърдите ѝ, настръхнали от сутрешния хлад, на голата ѝ кожа. Мястото между бедрата ѝ.

– Сбогом.

Неста влезе в ръждивата, порутена баня до спалнята си. Поне имаше течаща топла вода.

Понякога.

Фейра и Илейн я убеждаваха да се премести. Тя винаги пренебрегваше съветите им. Както щеше да пренебрегне днешния разговор. Знаеше, че Фейра ѝ е намислила мъмрене. Навярно защото снощи писа огромната си сметка в механата на банковата сметка на сестра си.

Неста изсумтя и завъртя студеното метално кранче на ваната. То простена и водата заклокочи шумно, преди да рукне в спуканата, пожълтяла вана.

Това беше нейното жилище. Без прислуга, без очи, следящи и съдещи всеки неин ход, без компания, освен ако тя не си поканеше. И освен ако на разни досадни, нафукани воини не им хрумнеше да наминат.

Бяха нужни поне пет минути да текне достатъчно топла вода, с която да напълни ваната. В някои дни през последната година дори не ѝ се занимаваше да чака. Просто влизаше в ледената вода и вместо да усеща нейния студ, усещаше този от тъмните дълбини на Котела, погълнали я цяла. Изтръгнаха човешкия ѝ живот, простосмъртието ѝ – превърнали я в това.

Месеци наред се беше борила с вцепеняващата паника, от която костите ѝ трепереха дори при мисълта да се потопа във вода. Но се принуди да я преодолее. Научи се да седи в ледената вода, разтреперана, със свит стомах и стиснати зъби; отказваше да излезе, докато тялото ѝ не осъзнаеше, че се намира във вана, а не в Котела; че е в апартамента си, а не в онзи каменен замък отвъд морето; че е жива, безсмъртна. Но баща ѝ нямаше този късмет.

Вятърът вече разнасяше пепелта му и съществуване-

то му бе белязано единствено от каменна плоча на онзи хълм извън града. Поне така твърдяха сестрите ѝ.

Обикнах те в мига, в който за пръв път те взех в обятията си, беше ѝ казал в последните им моменти заедно.

Да не си докоснал дъщеря ми с мръсните си ръце. Това бяха финалните му думи, изплюти срещу краля на Хиберн. Бе пропилял сетните си думи по онзи червей.

Баща ѝ. Мъжът, който никога не се беше борил за децата си, го бе направил накрая. Когато бе дошъл да ги спаси – да спаси човеците и елфите, да, но най-вече дъщерите си. Нея.

Каква ужасна, глупава загуба!

Във вените ѝ течеше адска, тъмна сила, а дори с нея не бе могла да попречи на краля на Хиберн да строши врата му.

Цял живот бе мразила баща си до дън душа, а той не знайно защо я бе обичал. Не достатъчно, за да ги опази от бедността и глада, но необяснимо как достатъчно, за да събере армия заради тях. Да отплава за битка с кораб, кръстен на нея.

Дори в онези последни мигове продължаваше да мрази баща си. А когато вратът му се скърши, очите му не бяха пълни със страх, а с онази глупава любов към нея.

Това се бе запечатало в съзнанието ѝ – погледът му. Ненавистта в собственото ѝ сърце, докато той умираше за нея. Тази мисъл я глождеше, тормозеше я като силата, която погребваше надълбоко в себе си, и така беснееше в главата ѝ, че дори ледената вана не успяваше да я скове.

Измъчваше я знанието, че е могла да го спаси.

Съзнаваше, че кралят на Хиберн е виновен. Но и тя имаше вина. Както и за това, че заловиха Илейн, след

като Неста видя Котела с онзи кристал. Имаше вина и за зверствата, които Хиберн бе извършил, за да излови двете със сестра ѝ като сърни.

В някои дни ужасът и паниката вцепеняваха тялото ѝ толкова силно, че не можеше да си поеме дъх. И нищо не можеше да попречи на чудовищната сила да се надига, надига, надига в нея. Нищо, освен музиката в механиките, игрите на карти с непознати, безбройните бутилки вино и секът, от който не чувстваше нищо – но поне ѝ помагаше да се освободи за момент от грехота в себе си.

Сега отмиваше потта и другите следи от миналата нощ. Секът не беше лош – бе правила и по-добър, но и много по-лош. На някои мъже дори безсмъртието не им беше достатъчно да овладеят креватното изкуство.

Затова Неста се научи как да си доставя удоволствие. Снабди се с противозачатъчен чай от местната аптека, който трябваше да пие веднъж месечно, после доведе първия елф в апартамента си. Той дори не бе подозирал, че е девствена, докато не видя кръвта по чаршафите. Тогава сбърчи неодобрително лице – но след миг го обзе видим страх, че тя може да се оплаче на сестра си от неудовлетворителен първи път. Или пък на ужасяващия другар на сестра ѝ. Неста не си направи труда да му обясни, че старателно избягва и двамата. Особено сестра си. Напоследък Рисанд като че ли също я избягваше.

След войната с Хиберн ѝ предложи няколко позиции. Постове в двора си.

Тя не ги искаше. Предлагаше ѝ ги от съжаление в отявлен опит да я вкара в живота на Фейра, да я ангажира с нещо полезно. Но Великият господар никога не я бе харесвал. Разговорите им бяха резервирани и особено цивилизовани.

Не му беше признавала, че живее тук поради същите причини, поради които той я мразеше. И понякога взима студени вани. Понякога забравя да се храни. Не търпи прашенето и бумтенето на камина. И се дави във вино и музика, и плътски удоволствия всяка нощ. Бе виновна за всичко, в което я обвиняваше Рисанд – и го знаеше още преди той да припари до прага ѝ.

Каквото и да ѝ предлагаше, Рисанд го предлагаше заради любовта си към Фейра. Затова Неста предпочиташе да прекарва времето си както ѝ харесва. И бездруго те плащаха.

На вратата се почука с такава сила, че целият апартамент се разтресе.

Тя погледна кръвнишки към предната стая, обмисляйки дали да не си замълчи, за да реши Касиан, че вече е тръгнала. Само дето Касиан я чуваше, подушваше я. И ако разбиеше вратата, което беше напълно възможно, щеше да ѝ се наложи да се оправдава пред стиснатия си хазяин.

Затова Неста облече роклята, захвърлена на пода миналата вечер, и пак отвори четирите ключалки. Беше ги сложила още в деня на настаняването си тук. И заключването им всяка нощ се беше превърнало в ритуал. Дори когато се прибра с безименния елф, дори обезумяла от виното, не пропусна да ги заключи.

Сякаш те можеха да удържат всички чудовища на света.

Открехна вратата, колкото да види наперената усмивка на Касиан, и я остави така, връщайки се да търси обувките си.

Той влезе след нея с чаша чай в ръка – вероятно взета назаем от кафенето на ъгъла. Или направо подарена,

като се имаше предвид колко му се кланяха всички. Целият град го боготвореше още преди сблъсъка с Хиберн. Героизмът и жертвата му в него – подвизите му на бойното поле – му бяха спечелили още по-голяма почит.

Неста разбираше почитателите му. Тя самата бе изпитала удоволствието и откровения ужас да го наблюдава на бойното поле. Още се будеше потна заради онези спомени: как го гледаше да се бори с враговете им, останала без дъх; как се бе уплашила, когато страховитата мощ на Котела се надигна да удари армията им в най-силното ѝ звено – Касиан.

Не бе успяла да спаси хилядата илирианци, загинали в мига, след като го призова при себе си. Бягаше и от този спомен.

Касиан огледа апартамента ѝ и изсвирука тихо.

– Да ти е хрумвало да наемеш чистачка?

Неста плъзна поглед по малката всекидневна – продънен тъмночервен диван, почернена от сажди тухлена камина, проядено от молци кресло с тапицерия на цветя, вехт кухненски кът, заринат с наклонени купчини неизмити съдове. Къде си беше хвърлила обувките снощи? Реши да ги потърси в спалнята.

– За начало може да пуснем малко свеж въздух – обади се Касиан от другата стая и прозорецът се отвори със скърцане.

Тя намери кафявите си обувки в два срещуположни ъгъла на спалнята. Едната вонеше на разлято вино.

Седна на ръба на дюшека, обу ги и започна да ги връзва. Дори не вдигна поглед, когато Касиан дойде с бавни стъпки и спря на прага.

Той подуши въздуха. Шумно.

– Надявах се поне да сменяш чаршафите между раз-

личните си гости, но това очевидно не те притеснява.

Неста завърза връзките на едната си обувка.

– Не е твоя работа.

Той сви рамене, макар лицето му да не отразяваше
такова безразличие.

– Щом аз подушвам няколко различни елфи тук, прия-
телите ти също ги подушват.

– Това не е спряло никого досега.

Тя завърза и другата си обувка под зоркия лешников
поглед на Касиан.

– Чаят ти изстива.

Зъбите му просветнаха.

Без да му обърне внимание, Неста огледа пак стаята.
Палтото ѝ...

– Палтото ти е на пода до входната врата – заяви той. –
И навън е хладно, така че си вземи шал.

Неста игнорира и този коментар, но мина покрай
него, внимавайки да не го докосне, и намери палтото си
точно където ѝ беше казал. После отвори входната врата
и му посочи да излезе пръв.

Касиан тръгна към нея, вперил поглед в очите ѝ, пре-
сегна се и...

И грабна от кукичката на стената синьо-кремавия шал,
който Илейн ѝ подари за рождения ден миналата пролет.
Стисна го в юмрук като удушена змия и я подмина.

Нещо го глождеше. Обикновено издържаше малко
по-дълго, преди да се ядоса. Може би заради същото
нещо, заради което Фейра ги викаше в дома си.

Коремът ѝ се сви, докато заключваше ключалките.

Не беше глупава. Знаеше, че след края на войната и
по тези земи, и в целия континент се надигаше смут. Че
някои елфически народи отвъд стената се опитваха да

разширят неправомерно границите си и се отнасяха още по-жестоко с хората. И знаеше, че четирите човешки кралици още се крият в двореца си с неизползвани, непокътнати армии.

Всичките бяха чудовища. Бяха убили златокосата кралица след предателството ѝ и бяха продали друга – Васа – на онзи магьосник. Нищо чудно, че Котелът бе превърнал най-младата от четирите в старичка – в елфка с дълъг, дълъг живот, да, но и в съсухрена черупка като наказание за силата, която Неста бе изтръгнала от него, докато той раздираше простосмъртното ѝ тяло, за да го превърне в нещо друго.

Сбръчканата кралица я обвиняваше за това. И искаше да я убие, ако можеше да се вярва на Гарваните на Хибърн, проникнали в библиотеката на Дома на Ветровете, заради което Бриаксис и Рисанд ги унищожиха.

Но от кралицата нямаше и следа през четиринайсетте месеца след войната.

Ако обаче се беше появила нова заплаха...

Четирите ключалки сякаш ѝ се присмяха, преди да тръгне след Касиан към оживения град отвъд прага на сградата.

„Къщата“ на речния бряг си беше същинско имение и толкова нова, чиста и красива, че Неста се присети за полетите си с вино обувки, минавайки под внушителната мраморна арка на лъскавия вестибюл, изтънчено декориран в нюанси на слонова кост и пясък.

Величествено стълбище пресичаше огромното пространство през средата, а от резбования таван над него

висеше стъклен полилей, изработен от велариски творци. Елфическите светлини в полусферите, оформени като гнезда, запращаха блещукащи отражения по полирания под от светло дърво, осеян с папрати в саксии, дървени мебели, пак дело на велариски занаятчии, и всевъзможни произведения на изкуството. Неста не благоволи да изкаже мнението си за което и да било. Дебели сини килими застилаха участъци от лъснатия под, дълги пътеки обточваха двете страни на внушителната зала, а една минаваше и под свода на стълбището, водейки право към гигантските прозорци от другата му страна и живописния изглед към полегатата ливада и блещукащата в дъното ѝ река.

Касиан тръгна наляво – към стаите за официални срещи, които Фейра ѝ бе показала при първата ѝ и единствена обиколка на къщата преди два месеца. Неста беше полупияна тогава и ненавиждаше всяка секунда в приказния дом на сестра си.

Повечето елфи купуваха на съпругите и другарките си бижута за Зимното слънцестоене.

Рис беше купил на Фейра цял палат.

Всъщност беше купил опустошен от войната парцел, а после беше дал пълна свобода на другарката си да сътвори дома на мечтите им.

И някак, мислеше си Неста, следвайки тихо нетипично мълчаливия Касиан по коридора към един от кабинетите, чиято врата ги чакаше открехната, Фейра и Рис бяха успели да придадат на това място уютна, приветлива атмосфера. Да превърнат тази гигантска сграда в дом. Дори мебелите в кабинетите бяха предвидени за удобен престой, за дълги разговори, придружени с вкусна храна. Всяко произведение на изкуството бе избрано лично от

Фейра или нарисувано от нея и повечето портрети изобразяваха тях – приятелите ѝ, новото ѝ семейство.

Естествено, образът на Неста не присъстваше никъде.

Дори проклетият им баща гледаше от портрет на стената покрай централното стълбище: двамата с Илейн се усмихваха щастливо, преди светът да отиде по дяволите, седнали на каменна пейка сред пищни храсти розови и сини хортензии. Градината в първия им дом, прекрасното имение край морето. Неста и майка ѝ ги нямаше.

Все пак така беше и в живота: Илейн и Фейра бяха любимките на баща им, докато Неста растеше под закрилата и обучението на майка им.

Тя забеляза цялостното си отсъствие от къщата още на онази първа обиколка. Както и това на майка им. Не каза нищо, разбира се, но липсата им ѝ направи впечатление.

И сега я караше да стисне зъби, да сграбчи невидимите вътрешни юзди на страховитата си мощ и да ги дръпне силно. Касиан влезе в кабинета и обяви на някого вътре:

– Пристигна.

Неста се приготви за неприятен коментар, но Фейра просто се изкиска.

– Подранихте с пет минути. Впечатлена съм.

– Май е добра поличба за хазарт. Трябва да се отбием „При Рита“ – провлачи Касиан, докато Неста влизаше в стаята с дървена ламперия.

От кабинета се излизаше сред тучната градина във вътрешния двор. Помещението излъчваше топлина и уют и дори би си признала, че харесва високите библиотеки и сапфиренозелените кадифени мебели пред камината от черен мрамор, ако не бе видяла кой седи на дивана.

Фейра се беше настанила върху извития му подлакът-

ник, облечена в дебел бял пуловер и тъмен клин.

Рис стоеше опрян на полицата над камината със скръстени ръце и обичайните си черни дрехи. Днес нямаше криле.

Амрен, облечена в любимото си сиво, седеше с кръсотосани крака в коженото кресло до бумтящата камина, прокарвайки неодобрително безизразните си сиви очи по Неста.

Отношенията им толкова се бяха променили.

Неста се беше погрижила да ги унищожи. Не си позволи да се замисли за спора им на онзи кораб по време на тържеството за края на лятото. Нито за мълчанието помежду им оттогава.

Вече не гостуваше на Амрен в апартамента ѝ. Не редяха заедно пъзели, бърборейки ведро. И определено не се срещаха за уроци по магия. Неста се беше погрижила и за тази част.

Поне Фейра ѝ се усмихваше.

– Подочух, че си имала забавна нощ.

Неста прехвърли погледа си между креслото срещу това на Амрен, където се беше настанил Касиан, празното място на дивана до Фейра и Рис, застанал изправен до камината.

После с изпънат гръбнак и вирната брадичка тръгна към свободното място на дивана, ненавиждайки втренчените им погледи, сигурна, че Рис и Амрен са забелязали мръсните ѝ обувки и вероятно надушват онзи елф по нея въпреки ваната.

– Изглеждаш потресаващо – отбеляза Амрен.

Неста имаше достатъчно благоразумие да не отвърне с кръвнишки поглед на същество като Амрен... каквото и да беше то. Да, вече се числеше към Върховните елфи,

но произлизаше от друг свят. Острият ѝ език още режеше неумолимо.

И тя като Неста не притежаваше магия, специфична за някой от дворовете, за Върховните елфи. Но това не отнемаше от положението ѝ в този двор. Елфическите сили на Неста така и не се бяха проявили – разполагаше само с онова, което бе отнела от Котела, вместо да му позволи той да избере силата ѝ, както бе направил с Илейн. До ден днешен не знаеше какво е изтръгнала от него, докато той крадеше човешкия ѝ живот – но знаеше, че не иска никога да разбере, нито да овладее задигнатата мощ. Само при мисълта стомахът ѝ се преобръщаше.

– Но все пак сигурно е трудно да изглеждаш добре – продължи Амрен, – когато висиш по кръчмите до тъмни доби, пиеш до изкуфяване и се чукаш с всичко, което изскочи на пътя ти.

Фейра завъртя глава към Втората на Великия господар. Рис като че ли беше съгласен с Амрен. Касиан си замълча. Неста отвърна невъзмутимо:

– Не предполагам, че личният ми живот е под твоя юрисдикция.

Касиан измърмори нещо под носа си, което прозвуча като предупреждение. Неста не знаеше към кого. Нито пък я интересуваше.

Очите на Амрен просветнаха с остатък от силата, горяла някога в нея. Само толкова бе оцеляла. Неста знаеше, че и нейната открадната мощ може да сияе така – но докато тази на Амрен се проявяваше като светлина и горещина, Неста подозираше, че нейният сребърен пламък извираше от тъмно и студено място. Древно място – а в същото време съвършено ново.

– Под моя юрисдикция е, когато харчиш толкова от

златото ни за вино – оспори Амрен.

Май беше прекалила със снощната сметка.

Неста извърна рязко поглед към Фейра и сестра ѝ изтръпна.

– Значи наистина ме принуди да дойда чак дотук, за да ме мъмрите?

Очите на Фейра – огледален образ на нейните – се стоплиха леко.

– Не е мъмрене. – Стрелна остър поглед към Рис, все така хладен и мълчалив до камината, после и към Амрен, кипяща от яд в креслото си. – Приеми го като дискусия.

Неста скочи на крака.

– Животът ми не ви засяга и няма да позволя да го превърнете в предмет на дискусия.

– Седни – изръмжа Рис.

Суровият му заповеднически тон, абсолютният авторитет и могъществото в него...

Неста замръзна, колкото и да се съпротивляваше, колкото и да мразеше елфическата част от себе си, която се прекланяше пред величието му. Касиан се приведе напред в стола си, готов да скочи помежду им. По лицето му като че ли се изписа болка.

Тя обаче задържа погледа си върху Рисанд. Вля цялото си упорство в него, макар че коленете ѝ искаха да се подчинят на заповедта му, да се огънат и да я накарат да седне.

Рис заяви:

– Ще останеш тук и ще ни изслушаш.

Тя се изсмя гърлено.

– Не си мой господар. Не изпълнявам нарежданията ти.

Но знаеше каква сила притежава. Беше я виждала,

усещала. Още трепереше, когато той я доближеше.

Рис долови страха ѝ. И едното ъгълче на устата му се изви в жестока усмивка.

– Искаш ли да ми се опълчиш тогава, Неста Арчерън? – измърка Великият господар на Двора на Нощта и посочи към ливадата отвъд прозорците. – Разполагаме с достатъчно място за една схватка.

Неста оголи зъби, крещейки вътрешно на тялото си да се подчинява на нейните заповеди. Предпочиташе да умре, отколкото да склони глава пред него. Пред когото и да било от тях.

Рис се усмихна още по-широко, наясно с този факт.

– Достатъчно – озъби му се Фейра. – Казах ти да не се месиш.

Той плъзна блестящите си очи, сякаш обсипани с безброй звезди, към другарката си и Неста едва не се срути на дивана, предадена от коленете си. Фейра килна глава настрани с разтворени от ярост ноздри и заяви на Рисанд:

– Или си затваряй устата, или напусни.

Рис скръсти отново ръце, но си замълча.

– Ти също – рече Фейра на Амрен, която се изкашля важно и се намести назад в креслото си.

Неста не сметна за нужно да си придаде любезен вид, когато Фейра се завъртя към нея и седна на една от кадифените възглавници на дивана. Сестра ѝ преглътна и обяви дрезгаво:

– Трябва да направим някои промени, Неста. Както ние, така и ти.

Къде, по дяволите, беше Илейн?

– Поемам вината за това, че нещата стигнаха дотук – продължи Фейра. – След войната с Хиберн, покрай всич-

ко друго, което ни се случваше, просто... Ти... Аз трябваше да ти помогна, но не го направих, и съм готова да си призная, че вината е отчасти моя.

– За кое? – изсъска Неста.

– За теб – отговори вместо нея Касиан. – За гнусното ти поведение.

Беше ѝ го казал на Зимното слънцестоене. И както тогава, така и сега гръбнакът ѝ се скова от обидата, от наглостта му...

– Слушай – вдигна помирително ръце Касиан, – не говорим за някаква морална слабост, но...

– Разбирам как се чувстваш – намеси се Фейра.

– Нямах представа как се чувствам.

Фейра не се отказа.

– Време е за промени. Незабавни.

– Дръж превзетото си фалшиво милосърдие настрана от живота ми.

– Ти нямаш живот – отвърна Фейра. – И повече нито секунда няма да гледам безучастно как се самоунищожаваш. – Тя сложи татуирана ръка над сърцето си, сякаш този жест означаваше нещо. – След войната реших да ти дам време, но явно съм сбъркала.

– Хм.

Краткият звук беше като кинжал, хвърлен помежду им.

Рис се напрегна от подигравката в него, но запази мълчание.

– Край с това – пророни Фейра с разтреперан глас. – Край с поведението ти, с апартамента ти, с всичко. Край, Неста.

– И къде предлагаш да отида? – попита я Неста с учудващо хладнокръвие.

ДВОР ОТ СРЕБЪРНИ ПЛАМЪЦИ

Фейра погледна към Касиан.

Този път Касиан не се хилеше.

– Идваш с мен – обяви той. – Да се обучаваш.

ГЛАВА 2

Касиан се почувства сякаш е стрелял с лък по спящ огнедишащ дракон. Неста, загърната в износеното си синьо палто, с мърляви обувки и омачкана сива рокля, го изгледа изпитателно и попита:

– *Какво?*

– След тази среща – поясни Фейра – ще се пренесеш в Дома на Ветровете. – Тя кимна на изток, към двореца, изсечен в планината в далечния край на града. – С Рис решихме, че всяка сутрин ще тренираш с Касиан в лагера Ветробран, в Илирианската планина. Следобед ще работиш в библиотеката под Дома. Апартаментът, долно-пробните кръчми... всичко това *свърши*, Неста.

Неста сви пръстите си на юмруци в скута си. Но не каза нищо.

Рисанд трябваше да застане по-близо, вместо да позволи на Великата си господарка да седне на дивана на една ръка разстояние от нея. Нищо че вече я беше оградил с щит – имаше го и на закуска. *Част от непрекъснатото ми обучение* – беше обяснила Фейра, когато Касиан я попита за непробиваемата защита, толкова силна, че дори скриваше мириса ѝ. – *Рис накара Хелион да го*

науци как се правят неразрушими щитове и разбира се, аз имам удоволствието да бъда опитно зайче. От мен се иска да намеря начин да разруша този, за да проверим дали Рис е изпълнил правилно инструкциите на Хелион. Това е нов вид лудост.

Но се оказваше подходящ за случая. Макар и да не знаеха какво може да постигне силата на Неста срещу обикновената магия.

Рис явно си мислеше същото, както и Касиан, защото изглеждаше готов да скочи между двете сестри. Сифоните му проблеснаха предупредително, а мощта на Рис протътна.

Касиан не се съмняваше, че Фейра може да се защитава срещу повечето опоненти, но Неста...

Не знаеше дали Фейра би ѝ отвърнала, дори Неста да я нападне с ужасяващата си сила. А колкото и да не му харесваше, се чудеше дали Неста не би паднала толкова ниско, че да посегне към нея. Не можеше да повярва, че изобщо му хрумва.

– Няма да се пренеса в Дома на Ветровете – обяви Неста. – И няма да тренирам в онова отвратително село. И в никакъв случай с него.

Тя му стрелна отровен поглед.

– Решението не подлежи на преговори – обади се Амрен, нарушавайки за втори път обещанието си да не се намесва в разговора.

Най-голямата от сестрите Арчерън притежаваше способността да влезе под кожата на всекиго. Но Неста и Амрен открай време имаха специална връзка – разбираха се.

До свадата им на онзи кораб.

– Напротив – възрази Неста, но този път дори не опи-

та да стане, видяла студеното предупреждение в очите на Рис.

– В момента събират багажа ти от апартамента – каза Амрен, щипвайки с нокти влакънце от копринената си блуза. – Докато се върнеш, вече ще е празен. Ще изпратят дрехите ти в Дома, макар че се съмнявам да са подходящи за тренировките във Ветробран.

Тя изгледа многозначително сивата рокля на Неста, увиснала по отслабналото ѝ тяло. Дали Неста забеляза лекия проблисък на тревога в тъмносивите очи на Амрен? Дали проумяваше каква рядкост е това?

И още по-важното – разбираше ли Неста, че не са се събрали, за да я укоряват, а от загриженост за нея? Огненият ѝ поглед подсказваше, че приема разговора като атака срещу нея.

– Нямате право – отсече тя. – Не съм член на двора ви.

– Но май нямаш нищо против да харчиш парите му – изтъкна Амрен. – По време на войната с Хиберн прие поста на наш човешки пратеник. Не си го напускала, така че според закона все още си официален член на този двор. – Тя махна с малките си пръсти и една книга се понесе към Неста, тупвайки на възглавниците до нея. Вече до това се простираше магията ѝ; притежаваше магическите способности на обикновен Върховен елф. – Страница двеста трийсет и шест, в случай че искаш да провериш.

Амрен беше преровила *законите* само и само да я впримчи? Касиан дори не знаеше за такова правило – беше приел поста, предложен му от Рис, без всякакви въпроси, без да го е грижа на какво се съгласява, а единствено че тримата с Рис и Азриел ще бъдат заедно. Че ще имат дом, който никой никога нямаше да им отнеме.

Докато не се появи Амаранта.

Винаги щеше да е благодарен за Великата господарка на няколко крачки от него, избавила всички им от тиранията на Амаранта, върнала му братя, а после и извела го от мрака, който го беше обгърнал.

– Ето какви варианти имаш, момиче – продължи Амрен, вирвайки изящна брадичка.

На Касиан не му убягна погледът, който си размениха Фейра и Рис: огромната мъка по лицето на Великата господарка заради ултиматума, който трябваше да постави на Неста, и полуовладеният гняв на Рис, задето другарката му страдаше толкова. По-рано днес ги бе видял да си разменят същия поглед – и се надяваше повече никога да не го види.

Сутринта Касиан хапваше късна закуска с тях, когато Рис получи сметката от нощното приключение на Неста. И прочете на глас всички артикули в нея. Бутилки скъпо вино, екзотични храни, хазартни дългове...

Фейра се взираше в чинията си, докато в бърканите ѝ яйца не потекоха мълчаливи сълзи.

Касиан знаеше, че и преди бяха разговаряли – спорили – за Неста. Дали да ѝ дадат време да се съвземе сама, както всички вярваха, че ще стане в началото, или да се намесят. Но когато Фейра заплака на масата, Касиан осъзна, че нещо в нея се е пречупило. Че се е отказала от надеждата.

Той самият впрегна цялото си обучение, целия си ужасяващ опит, както на бойното поле, така и извън него, да не допусне същата съкрушителна тъга по лицето си.

Рис сложи утешително ръка върху тази на Фейра и я стисна нежно, после погледна Азриел и Касиан и им изложи плана си. Сякаш отдавна го беше подготвил.

Илейн влезе в трапезарията по средата на разговора, трудила се бе в градината на имението от ранни зори, и изслуша Рис със сериозно изражение. Фейра не каза и дума, а погледът на Илейн дори не трепна.

Накрая Рис призова Амрен от таванския ѝ апартамент на другия бряг на реката. Фейра настоя Амрен да произнесе заповедта, а не Рис, за да запази твърде крехкото разбирателство между двамата.

Касиан дори не вярваше, че някога е съществувало такова, но Рис се съгласи, после коленичи до Фейра, избърса сълзите ѝ и я целуна по слепоочието, а другите трима напуснаха масата, за да оставят насаме Великите си господари.

Касиан отлетя и ревът на вятъра заглуши всички мисли в главата му, хладността му укроти бушуващото му сърце. Още тогава знаеше, че нито срещата, нито онова, което предстоеше след нея, щяха да протекат гладко.

Всички се бяха съгласили, че Амрен е една от малкото, в чиито думи се вслушваше Неста – като че ли изпитваше страхопочитание към нея, макар и слабо. А Амрен някак разбираше каква е дълбоко в душата си.

И след войната Неста склони да говори само с нея.

Не случайно през последния месец, откакто се скараха на онзи кораб, поведението на Неста се влоши още повече. И затова сега изглеждаше... така.

– Първият ти вариант – продължи Амрен, вдигайки тънък пръст – е да се нанесеш в Дома на Ветровете, сутрин да тренираш с Касиан, а следобед да работиш в библиотеката. Няма да си пленница. Но никой няма да те пренася до града. Ако искаш да стигнеш до него, ще имаш тази свобода. Стига да ти се слиза по десетте хиляди стъпала от Дома. – Очите на Амрен проблеснаха предизвикател-

но. – И да се докопаш до някоя и друга монета, за да си купиш питие. Ако следваш стриктно условията ни обаче, след няколко месеца ще преговорим отново къде и как ще живееш.

– А другият ми вариант? – почти изсъска Неста.

Свещена Майко, що за жена! Елфка. Вече не беше човешка жена. Касиан се сещаше за малцина, достатъчно дръзки да се опълчат на Амрен и Рис. Със сигурност не и в една стая с тях. И с такова озлобление.

– Да се върнеш в земите на простосмъртните.

Амрен бе предложила няколко дни в тъмницата на Изсечения град, но Фейра заяви, че човешкият свят ще е достатъчен затвор за някой като Неста.

И като Фейра. И Илейн.

Вече и трите сестри бяха Върховни елфи със значителни сили, макар че само Фейра бе овладяла своите. Дори Амрен не знаеше дали тези на Илейн и Неста още ги имаше. Котелът им бе завещал уникални дарби, различни от тези на всички други от вида им: ясновидство на Илейн и... Касиан не знаеше как да нарече дарбата на Неста. Всъщност дори не знаеше дали е дарба – или нещо, което си бе откраднала. Сребристият огън, всеобхватното чувство за надвиснала смърт, суровата мощ, с която удари краля на Хиберн... Каквото и да притежаваше тя, не го бе виждал у никой друг Върховен елф.

Светът на човеците беше останал зад гърбовете им. Не можеха да се върнат там. Въпреки че и трите бяха герои от войната, всяка по свой собствен начин, човеците нямаше да ги почетат. Щяха да странят от тях, дори да ги посрещнат с агресия. Затова Неста вероятно можеше да се завърне в земите на простосмъртните, но там нямаше да я приветстват приятелски, никой град нямаше да я при-

еме с отворени обятия. Ако изобщо успееше да си намери дом, щеше да е заточена в него, да не прекрочва прага му, живеейки в страх от човешките предрасъдъци.

Неста се обърна към Фейра и оголи зъби насреща ѝ.

– И това са единствените ми варианти?

– Съ... – Фейра се спря, преди да е казала „съжалявам“, и изопна рамене. Превърна се във Великата господарка на Двора на Нощта, макар и без черната си корона, макар и облечена в стария пуловер на Рис. – Да.

– Нямах право!

– Аз...

Неста избухна.

– Ти ме въвлече в тази каша, в това ужасно положение. Заради *теб* съм такава, заради *теб* съм вързана тук...

Фейра изтръпна. Гневът на Рис стана осезаем, пулсираща нощна сила, от която стомахът на Касиан се сви и всичките му заучени воински инстинкти се вдигнаха под тревога.

– Достатъчно – прошепна Фейра.

Неста мигна.

Фейра преглътна, но не отстъпи.

– *Достатъчно*. Ще се нанесеш в Дома, ще тренираш и ще работиш и не ме е грижа колко жлъч плюеш срещу мен. Ще го направиш.

– Трябва да се виждам поне с Илейн...

– Илейн се съгласи с плана ни още преди часове. В момента ти прибира багажа. Той ще те чака, като пристигнеш.

Неста отново се възмути, но Фейра не поддаде.

– Илейн знае как да поддържа контакт с теб. Ако иска да те посещава в Дома на Ветровете, е добре дошла. Някой от нас с удоволствие ще я води там.

Думите увиснаха помежду им, толкова тежки и странни, че Касиан каза:

– Обещавам да не хапя.

Неста се обърна към него със сбърчена горна устна.

– Предполагам, че това е *твоя* идея...

– Правилно – излъга с усмивка той. – Ще си прекарваме чудесно заедно.

По всяка вероятност щяха да се избият.

– Искам да говоря със сестра ми. Насаме – заяви Неста.

Касиан надникна към Рис, който преценяващо наблюдаваше Неста. Той самият бе ставал мишена на същия този поглед през вековете и никак не завиждаше на Неста. Но Великият господар на Двора на Нощта кимна.

– Ще ви чакаме в коридора.

Касиан стисна юмрук заради скритата обида в недоверието му – не й вярваше достатъчно, да се отдалечат повече от това въпреки щита около Фейра. Очите на Неста просветнаха и му стана ясно, че и тя е доловила намека.

А ако съдеше по стиснатата челюст на Фейра, и на нея не й допадна язвителният смисъл зад думите му – нямаше да й помогне да убеди Неста, че се опитват да й помогнат. Рис навярно щеше да си получи заслужения словесен бич по-късно.

Касиан изчака Рис и Амрен да тръгнат към коридора и ги последва. Верен на думата си, Великият господар направи точно три стъпки от прага на дървените врати, защитени със заклинания против подслушване, и се опря на стената.

Касиан последва примера му и каза на Амрен:

– Не знаех, че има такива правила за членство в двора.

– Няма – отвърна Амрен и зачопли червените си нокти.

Той изруга под носа си.

Рис се усмихна коварно. Касиан обаче погледна намръщено към затворената двойна врата, молейки се Неста да не направи някоя глупост.

Неста стоеше с толкова изпънат гръб, че я болеше от усилието. Никого не бе мразила в живота си колкото мразеше тях сега. Е, освен краля на Хиберн, може би.

Бяха я обсъждали зад гърба ѝ, отсъждайки, че е недостойна, неконтролируема и...

– Никога преди не те е било грижа – каза Неста. – Сега защо?

Фейра въртеше сватбения си пръстен от сребро и сапфир с формата на звезда.

– Казах ти вече: винаги ме е било грижа. Всички заедно обсъдихме многократно въпроса. За теб. И решихме... аз реших, че е най-добре да ти дадем време и лично пространство.

– А Илейн какво мисли?

Една част от нея не искаше да научава.

Фейра стисна уста.

– Не говорим за Илейн. И доколкото знам, ти дори с нея не се виждаше напоследък.

Неста не бе подозирала, че са наблюдавали толкова изкъсо поведението ѝ.

Така и не беше обяснила на Фейра – просто не намери думи – защо се откъсна от тях. Когато Котелът открадна Илейн, Азриел и Фейра я спасиха. Но онзи ужас още я преследваше и насън, и наяве: споменът за онези мигове, след като чу примамливия зов на Котела и осъзна, че е

привиквал Илейн, не нея или Фейра; за страха, когато не намери Илейн в шатрата ѝ, а само захвърлената ѝ синя пелерина.

Оттогава всичко вървеше на зле.

Вие си имате вашите животи, а аз – моя, беше казала на Илейн миналото Зимно слънцестоене. Съзнаваше колко е наранила сестра си с тези думи. Но не можеше да понася ужаса, впил се в костите ѝ. Внезапните проблясъци в паметта ѝ: захвърлената пелерина, ледените води на Котела, как Касиан пълзи към нея, как изпращява вратът на баща ѝ...

Фейра продължи внимателно:

– Искам да знаеш, че се надявах сама да се съвземеш. Искях да ти дам възможност да го постигнеш, защото и бездруго скачаш срещу всеки, който се доближи до теб. Но ти дори не *опита*.

Съветвам те тази година да се постараети малко. Думите, които Касиан ѝ бе казал преди девет месеца на онази заледена улица на няколко пресечки оттук, още кънтяха в съзнанието ѝ.

Да се постарая?

Знам, че тази дума ти е чужда.

Тогава гневът изригна от дъното на душата ѝ. *Защо ми е да се старая? Довлякохте ме насила във вашия свят, в този двор*.

Тогава върви другаде.

Нямам къде другаде да отида, не си позволи да му отвърне тя.

Вярно беше. Не искаше да се връща в човешките земи. И без това никога не се бе чувствала у дома си там. А в този странен, нов свят на елфите... Тук можеше и да приеме различното си, променено тяло, необратимата

си трансформация и загубата на простосмъртието си, но и тук не знаеше къде ѝ е мястото. Мъчеше се да удави тази мисъл в алкохол, музика и карти също толкова, колкото и гърчещата се надълбоко в нея сила.

– Само харчиш от парите ни – продължи Фейра.

– Парите на другаря ти. – Пак я прониза болка. Кръвта ѝ простена от директния удар. – Искрено ти благодаря, че ми отдели време покрай свиването на гнезденце и всичкото пазаруване.

– Направих ти стая в тази къща. *Помолих те* да участваш в обзавеждането ѝ. Ти ме прати по дяволите.

– Защо ми е да стоя в тази къща?

За да гледа всеки ден колко са щастливи, как войната не ги е съкрушила като нея самата. Почти стана част от кръга им. Държа ръцете им онази сутрин преди последната битка и повярва, че може да оцелеят заедно.

А после научи колко безпощадно може да ѝ бъде отнето всичко. Каква е истинската цена на надеждата, радостта и любовта. Повече никога не искаше да се сблъсква с тази загуба. Да изживява онова, което изживя на горската поляна, докато кралят на Хиберн се хилеше насреща ѝ и навсякъде плискаше кръв. Силата ѝ не бе достатъчна да ги спаси онзи ден. И може би оттогава я наказваше, държеше я заключена в себе си.

– Защото си ми сестра – отговори Фейра.

– Да, и ти винаги се жертваш заради нас, жалкото ти човешко семейство...

– Снощи си похарчила *петстотин златни знака!* – избухна Фейра, скочи на крака и закрачи нервно пред камината. – Осъзнаваш ли колко пари са това? Осъзнаваш ли колко се *засрамах*, като получихме сметката сутринта и трябваше да обясня на приятелите си – на *семейство-*

то си – за нея?

Неста мразеше тази дума. Думата, която Фейра използваше за двора си. Сякаш животът ѝ със семейство Арчерън беше толкова нещастен, че е трябвало да си намери ново. Сама да си го избере. Неста впи нокти в дланите си и болката надделя над тази в стегнатите ѝ гърди.

Фейра продължи:

– И не само за сумата, но и за *нещата*, по които си я профукала...

– А, значи не искаш да петня доброто ти име...

– Искам да си представиш как се отразява на мен, Рис и целия ми двор, когато проклетата ми сестра харчи парите ни за вино и хазарт и по *никакъв* начин не допринася за благото на града ни! Щом не мога да контролирам собствената си сестра, защо да ми поверяват управлението на цял народ?

– Няма да живея под твой контрол – заяви ледено Неста.

Всичко в живота ѝ, още от мига на раждането ѝ, се контролираше от други хора. Всичко просто ѝ се случваше; опиташе ли се да поеме контрола в свои ръце, все някой я саботираше – и това я отвращаваше повече дори от краля на Хиберн.

– Затова отиваш да се обучаваш във Ветробран. За да се научиш на *самоконтрол*.

– Никъде не отивам.

– Отиваш, дори да се наложи да те завържем и да те завлечем дотам. Ще се учиш от Касиан и ще вършиш каквато работа ти възложи Клото в библиотеката. – Неста се опита да потисне спомена за тъмните дълбини на библиотеката и древното чудовище, което ги обитаваше. Да,

беше ги спасило от пратениците на Хиберн, но... Дори не искаше да си помисля за него. – Ще се държиш уважително с нея и другите жрици в библиотеката – натърти Фейра – и никога няма да им противоречиш. Свободното си време можеш да прекарваш както решиш. В пределите на Дома.

Гореща ярост изпълни вените ѝ и така забумтя в ушите ѝ, че почти заглуши бумтенето на истинския огън в камината. И тя се благодареше за тътена в главата ѝ, защото пращането на горящите дърва толкова ѝ напомняше на изпращяването от скършения врат на баща ѝ, че не можеше да запали огън в собствения си дом.

– Нямах право да затваряш апартамента ми, да взимаш вещите ми...

– Какви вещи? Няколко дрехи и развалена храна. – Фейра не ѝ даде възможност дори да се замисли откъде знае, преди да обяви: – Заповядала съм цялата сграда да бъде разрушена.

– Не би посмяла.

– Вече е уредено. Рис говори с домакина. Ще я съборят и на нейно място ще изградят подслон за семейства, останали без дом след войната.

Неста се опита да овладее насеченото си дишане. Отнемаха ѝ едно от малкото неща, които сама бе избрала за себе си. Но Фейра като че ли не я интересуваше. Тя открий време сама си беше господарка. Винаги получаваше каквото си наумеше. А сега щеше да получи и това.

– Повече никога не искам да те виждам – процеди Неста.

– Добре. Ще виждаш Касиан и жриците.

Вече осъзнаваше, че няма да се измъкне с обиди.

– Отказвам да ти бъда затворничка...

– Не си. Можеш да отидеш където си пожелаеш. Както вече ти каза Амрен, свободна си да напуснеш Дома. Стига да успееш да слезеш по десетте хиляди стъпала. – Очите ѝ пламнаха. – Но аз вече няма да плащам за самоунищожението ти.

Самоунищожение. Тишината забуча в ушите ѝ, обля сребристите ѝ пламъци, угаси ги, укроти непоносимия ѝ гняв. Съвършена, замръзнала тишина.

Беше се научила да живее с тишината, възцарила се в мига, в който баща ѝ загина; тишината, започнала да я смазва с теглото си още когато отиде в кабинета му в полуразрушеното им имение няколко дни след това и намери една от смешните му дървени фигурки. Искаше ѝ се да крещи и да не спира да крещи, но беше обградена от толкова много хора. Държа се до края на срещата с всички онези герои от войната. После скочи право в бездънната яма на тишината.

– Другите чакат – каза Фейра. – Илейн сигурно вече е приключила.

– Искам да говоря с нея.

– Тя ще дойде да те види, когато се почувства готова.

Неста задържа погледа на сестра си. Очите на Фейра просветнаха.

– Мислиш, че не знам защо отблъсна дори Илейн?

Не ѝ се говореше за това. За това, че някога с Илейн бяха неразделни. А сега бе избрала Фейра и тези хора, изоставяйки нея. Също като Амрен, която ѝ го показва съвсем нагледно на онзи кораб.

Неста не даваше и пукната пара за крехката си връзка с Фейра по време на войната с Хиберн, изкована в името на общите им цели: да защитят Илейн и да спасят човешките земи. Те бяха просто тънък воал, покривал онова,

което сега кипеше и бесуваше в сърцето ѝ.
Неста не отговори и Фейра си тръгна безмълвно.
Вече нищо не ги свързваше.